

## ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΡΗΣΕΩΝ ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΤΟΥ Γ.Ε.Τ. ΜΕ ΑΥΤΗ

Υπό

ΙΩΑΝΝΗ ΠΑΓΓΕΙΟΥ

Ανωτάτη Βιομηχανική Σχολή Πειραιώς

Το άρθρο αυτό αποβλέπει στο να διαπιστώσει αφενός τη σχέση της Λογιστικής του Ιστορικού Κόστους (Λ.Ι.Κ.) με τη θεωρία των Μετρήσεων και αφετέρου τη συνέπεια της Λογιστικής του Γενικού Επιπέδου Τιμών (Λ.Γ.Ε.Τ.) με τη Θεωρία αυτή.

Η Λογιστική είναι ένα πληροφοριακό σύστημα που ασχολείται με μετρήσεις επεξεργασία και μετάδοση πληροφοριών οι οποίες αποσκοπούν να βοηθήσουν στη λήψη των «καλλιτέρων» οικονομικών αποφάσεων. Η παραδοσιακή Λογιστική, ή Λ.Ι.Κ., παρακολουθεί ορθά τα χρηματοοικονομικά μεγέθη υπό μία απόλυτα θεμελιώδη - παραδοχή ότι : οι νομισματικές μονάδες που καταγράφει είναι απόλυτα ομοειδείς, ότι δηλαδή παριστάνουν ένα σταθερό μέτρο αξίας. Με άλλα λόγια, ότι 1 νομισματική μονάδα παραμένει 1 νομισματική μονάδα στη διαδρομή του χρόνου. Όμως, όπως μπορεί εύκολα να διαπιστώσει κάποιος από το παρατιθέμενο ιστόγραμμα, η νομισματική μονάδα δεν παραμένει σταθερή και ότι η αγοραστική δύναμη, ημέρα με την ημέρα, μεταβάλλεται. Ειδικότερα στη χώρα μας 1 δραχμή του 1985 ισοδυναμεί με 10 δραχμές το 1969, δηλαδή υπήρξε μιά μείωση της αγοραστικής της δυνάμεως κατά 900 %.

Επομένως, η Λ.Ι.Κ. προσθέτει, αφαιρεί, πολλαπλασιάζει και διαιρεί δραχμές διαφορετικής αγοραστικής δυνάμεως, που είναι το ίδιο σα να προσθέτει, αφαιρεί κλπ. διαφορετικά νομίσματα.

Η ιδέα να θεωρηθεί η Λογιστική ως διαδικασία μετρήσεως δεν είναι νέα. Αναφέρεται ενδεικτικά, από τους συγγραφείς λογιστικών εγχειριδίων της δεκαετίας του 20, ο E.De Faces, ο οποίος διατύπωσε την πρωτότυπη για την εποχή του

άποψη ότι η Λογιστική αποτελεί την επιστήμη μετρήσεως «των εν κινήσει αξιών». Αλλά έπρεπε να διατυπωθεί πρώτα μιά γενικότερη θεωρία των μετρήσεων, για να εμφανιστεί, κατά τα τελευταία χρόνια, και το θέμα των λογιστικών μετρήσεων κάτω από μιά νέα μορφή. Σύμφωνα με το λεξικό του Webster, «μέτρηση» σημαίνει η προσεκτική επιλογή ή ο έλεγχος, η κατανομή ή η διανομή, δηλαδή το να κατανέμονται ή να διανέμονται μετρημένες ποσότητες, το να υπολογίζονται ή να εκτιμώνται με βάση κάποια κριτήρια.

Στη διερεύνηση της έννοιας της μετρήσεως, θεμελιώδη κυρίως θέση κατέχει η μελέτη του ψυχολόγου S.S. Stevens «On the Theory of Scales of Measurement», (1946).

Πριν από τον Stevens οι μετρήσεις, που αφορούσαν τις φυσικές επιστήμες, διακρίνονταν είτε σε «βασικές» είτε σε «παραγωγές». Ο προσδιορισμός π.χ. του μήκους και η στάθμιση του βάρους, αποτελούν βασικές μετρήσεις, χαρακτηριστικό των οποίων είναι ότι με μια φυσική και απλή εφαρμογή καθορίζεται ποσοτικά μια ιδιότητα. Αντίθετα οι παραγωγές μετρήσεις συνδέουν δύο ιδιότητες που καθορίζονται εκ των προτέρων ποσοτικά με τη χρήση βασικών μετρήσεων. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν η μέτρηση της ταχύτητας και της πυκνότητας. Η αντίληψη αυτή των μετρήσεων, που οφείλεται στον N.R. Campbell (1920), συμπληρώθηκε από τον Torgerson με μιά τρίτη κατηγορία μετρήσεων, η οποία δεν παρουσιάζει την αυστηρότητα των προηγούμενων, επειδή δεν στηρίζεται σε υποθέσεις που έχουν σχέση με την ακαμψία των φυσικών νόμων. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι μετρήσεις των οικονομικών μεγεθών και οι αποτιμήσεις.

Ο Stevens θεώρησε ανεπαρκή την πιο πάνω διάκριση των μετρήσεων. Κατά τον συγγραφέα υπάρχουν τέσσερις κατηγορίες μετρήσεων, και κάθε μιά διενεργείται με βάση μιά ιδιόζουσα «κλίμακα μετρήσεως». Οι κλίμακες αυτές, χαρακτηριστικές των διαφόρων τύπων μετρήσεων είναι :

- α. Η Ονομαστική κλίμακα (Nominal Scale)
- β. Η Τακτική κλίμακα (Ordinal Scale)
- γ. Η Κλίμακα των Διαστημάτων (interval Scale)
- δ. Η κλίμακα των Συντελεστών ή Αναλογιών (Ratio Scale)

Κάθε μια από τις πιο πάνω κλίμακες χαρακτηρίζεται από το ότι προκύπτει από την αμέσως προηγούμενη, με την προσθήκη ορισμένων περιορισμών. Η Οικονομική κλίμακα είναι απλά ένα σύστημα ταξινομήσεως σε διάφορες κατηγο-

ρίες. Αυτή χαρακτηρίζει με αριθμούς μεμονωμένα άτομα ή κατηγορίες για να αναγνωρίζονται σύμφωνα με τους κανόνες που έχουν οριστεί : π.χ. δεν δίνεται ο ίδιος αριθμός σε διαφορετικές κατηγορίες ή διαφορετικοί αριθμοί στην ίδια κατηγορία. Έτσι, χρησιμοποιώντας την Ονομαστική κλίμακα διαπιστώνεται αν μιῦ ορισμένη παρατήρηση ανήκει ή όχι σε μιά συγκεκριμένη τάξη  $\alpha$ -  $\beta$  ή  $\alpha+$   $\beta$ .

Αν οι διάφοροι αυτοί αριθμοί ή διάφορες κατηγορίες διαδέχονται η μία την άλλη κατά ορισμένη τάξη, τότε μεταπίπτουν στην Τακτική κλίμακα. Η κλίμακα αυτή προέρχεται από τους τακτικούς αριθμούς. Στην κλίμακα αυτή είναι 1 2 3... Έτσι, αντιστοιχώντας π.χ. τον αριθμό 3 σε κάτι και τον αριθμό 4 σε κάτι άλλο υποτίθεται ότι το 4 είναι μεγαλύτερο από το 3 και ότι το 2 είναι μεγαλύτερο από το 1. Αλλά, αδυνατεί να προσδιορίσει την απόσταση που υπάρχει ανάμεσα στο 1 και το 2, στο 2 και το 3 και στο 3 και το 4.

Εάν κάθε τάξη υποδιαιρεθεί σε μικρότερα διαστήματα, τα οποία να επιτρέπουν μεγαλύτερη ακρίβεια ποσοτικού προσδιορισμού, προκύπτει η κλίμακα των διαστημάτων. Η κλίμακα αυτή περιέχει τις ιδιότητες των δύο προηγούμενων κλιμάκων και ακόμα μιά : την απόσταση. Η απόσταση ανάμεσα σε δύο συνεχόμενους αριθμούς είναι ίση με την απόσταση που υπάρχει ανάμεσα σε οποιουδήποτε άλλους συνεχόμενους αριθμούς της κλίμακας. Με άλλα λόγια  $\alpha$  -  $\beta$  -  $\gamma$  -  $\delta$ . Το μηδέν σε αυτή την κλίμακα λαμβάνεται σαν συμβατικό, δεν σημαίνει το απόλυτο μηδέν. Η μετατροπή από μιά Τακτική κλίμακα σε άλλη γίνεται με την απλή γραμμική εξίσωση  $\psi = \alpha\chi$ .

Έτσι, η χρήση της κλίμακας των διαστημάτων στη Λογιστική επιτρέπει τον σχηματισμό ισοτήτων ( $\alpha=\beta$ ) ή ανισοτήτων ( $\alpha>\beta$ ), ( $\alpha<\beta$ ) τακτικής αριθμώσεως ( $\alpha - \beta$  ή  $\beta - \alpha$ ) και αναλογιών ( $\alpha/\beta = \gamma/\delta$ ).

Από την κλίμακα των Διαστημάτων γίνεται αλλαγή στην κλίμακα των Συντελεστών ή Αναλογιών, εάν υπάρχει δυνατότητα να καθορισθεί ένα σημείο αναφοράς όπως το μηδέν, κατά τρόπο όχι αυθαίρετο ή συμβατικό, αλλά στηριζόμενο σε μιά «απόλυτη» ιδιότητα, δηλαδή σ' αυτή του «απολύτου μηδενός». Η κλίμακα των ακέραιων αριθμών ανήκει σ' αυτή την κατηγορία. Το μηδέν εκφράζει σ' αυτήν το «απόλυτο μηδέν», δηλαδή ένα σημείο απόλυτης ανυπαρξίας και χωρίζει τις ποσότητες σε δύο κατηγορίες, τις θετικές και τις αρνητικές. Η χρησιμοποίηση της κλίμακας των Διαστημάτων σε συνδυασμό με την κλίμακα των Συντελεστών στη Λογιστική επιτρέπει τον σχηματισμό ισοτήτων ( $\alpha = \beta$ ) ή ανισοτήτων ( $\alpha>\beta$ ) τακτικής αριθμώσεως ( $\alpha - \beta$  ή  $\beta - \alpha$ ) και αναλογιών ( $\alpha/\beta = \gamma/\delta$ ,  $\alpha/\beta - \gamma/\delta$ , ή  $\alpha/\beta > \gamma/\delta$ ).

Έτσι, στα πλαίσια της θεωρίας του Stevens, ως μέτρηση μπορεί να οριστεί

γενικότερα κάθε διαδικασία που αντιστοιχεί αριθμούς σε ορισμένα αντικείμενα ή γεγονότα με βάση προκαθορισμένους κανόνες. Είναι, συνεπώς, αδιάφορο εάν μία τέτοια συσχέτιση αντικειμένων - αριθμών αποβλέπει σε ένα ποσοτικό καθορισμό ή αν συνιστά «αριθμητική έκφραση ποιοτικών χαρακτηριστικών». Οι Luce, Bush και Gaianter (1963) εξηγούσαν ότι μέτρηση είναι «... ο χαρακτηρισμός με αριθμούς αντικειμένων ή φαινομένων». Σχετικά με το ίδιο θέμα ο Ijiri (1967) προσθέτει, μία «ειδική γλώσσα» που χαρακτηρίζει αληθινά φαινόμενα με αριθμούς και αριθμητικές σχέσεις που προσδιορίστηκαν με βάση ένα αριθμητικό σύστημα.

Ο Mattessich (1964), εξάλλου, ερευνώντας τις σχέσεις της Λογιστικής και της Θεωρίας Μετρήσεως, διατύπωσε την άποψη ότι στη Λογιστική συνδυάζεται η εφαρμογή και των τεσσάρων κλιμακίων μετρήσεως του Stevens. Συνοψίζοντας την άποψη του διαπιστώνεται ότι το λογιστικό σχέδιο το οποίο απαιτείται σε κάθε λογιστική εφαρμογή, στηρίζεται στη χρησιμοποίηση της Ονομαστικής κλίμακας σε συνδυασμό με μία κλίμακα τάξεως. Η πρώτη καθορίζει τις οριζόντιες διαστάσεις του σχεδίου, η δεύτερη το βάθος αυτού (λογαριασμοί πρώτης, δεύτερης κ.λ.π. τάξεως).

Η εφαρμογή της κλίμακας Διαστημάτων χρησιμοποιείται κατά τη μέτρηση των αποκλίσεων από το πρότυπο κόστος. Διαστήματα στην προκειμένη περίπτωση είναι οι νομισματικές μονάδες. Το σημείο αναφοράς των μετρήσεων, δεν είναι απόλυτο αλλά συμβατικό, επειδή εξαρτάται από το είδος του προτύπου (ιδεώδες, καλής πραγματοποιήσιμης αποδόσεως, μέσης πραγματοποιήσιμης αποδόσεως).

Η κλίμακα των Συντελεστών επιβάλλεται σε αποτιμητικές διαδικασίες, δηλαδή σε κλίμακα στην οποία το σημείο αναφοράς των μετρήσεων έχει τη σημασία του απόλυτου μηδενός. Πράγματι, αυτό συμβαίνει διότι με οποιαδήποτε νομισματική μονάδα και εάν αποτιμηθεί ένα στοιχείο του ενεργητικού και με βάση οποιαδήποτε μέθοδο αποτιμήσεως, θα λάβει πάντοτε την τιμή μηδέν, εφόσον η οικονομική του απαξίωση είναι πλήρης.

Από τις πιο πάνω απόψεις του Mattessich, απορρέει η ιδιαίτερη σημασία την οποία έχουν για τη Λογιστική οι μετρήσεις με βάση την κλίμακα των Συντελεστών. Από όσα έχουν λεχθεί, δεν είναι δύσκολο να προκύψει ότι οι μετρήσεις αυτής της κατηγορίας αντιστοιχούν πραγματικούς αριθμούς σε γεγονότα ή αντικείμενα, έτσι ώστε να εκφραστεί ποσοτικά μία ιδιότητα τους. Η ενέργεια αυτή βασίζεται :

1. Στην ισομορφία των αριθμών που αντιστοιχούν στις ποσότητες.

## 2. Στην ισότητα διαστημάτων μεταξύ βαθμίδων της κλίμακας.

Στις λογιστικές μετρήσεις η ισότητα των διαστημάτων της κλίμακας εξασφαλίζεται με τον καθορισμό τους σε νομισματικές μονάδες. Έτσι το διάστημα της κλίμακας είναι μιά νομισματική μονάδα. Αλλά ενώ στις μετρήσεις των φυσικών επιστημών η μονάδα μετρήσεως παραμένει σταθερή, π.χ. ένα μέτρο είναι πάντοτε το ίδιο, στη Λογιστική του Ιστορικού Κόστους, είναι γνωστό, ότι η νομισματική μονάδα που χρησιμοποιείται μεταβάλλεται συνεχώς λόγω μεταβολής της αγοραστικής δυνάμεως του νομίσματος. Το μέγεθος αυτό εισάγει μια αοριστία στις λογιστικές μετρήσεις με συνέπεια οι λογιστικές μετρήσεις που γίνονται με τέτοια νομισματική μονάδα να μην είναι ικανοποιητικές και να οδηγούν συχνά σε εσφαλμένα συμπεράσματα.

Εξάλλου, ο Vickery (1970), υποστήριξε ότι αν η Λογιστική είναι και επιστήμη μετρήσεως, τότε μόνο με τη χρησιμοποίηση τρεχουσών αξιών *μπορεί* να επιτευχθεί ο σκοπός της. Σε αυτό το σημείο ο Vickery ίσως κάνει λάθος εφόσον υποθέτει ότι μόνο οι τρέχουσες αξίες παρουσιάζουν ενδιαφέρον. Οι τρέχουσες αξίες είτε μετρούνται με τις τρέχουσες τιμές πωλήσεως, είτε με τρέχουσες τιμές αντικαταστάσεως, είτε με τις τωρινές αξίες μελλοντικών εισροών, είναι πάντοτε σχετικοί παράγοντες (Rénélant Attributes). Αλλά το πρόβλημα των τρεχουσών αξιών δεν είναι ο στόχος της έρευνας αυτής. Το ιστορικό κόστος αποτελεί επί του παρόντος τη βάση για εκτιμήσεις στην προετοιμασία των χρηματοοικονομικών καταστάσεων. Από την άποψη αυτή και η Λογιστική του ιστορικού κόστους θεωρείται σχετικός παράγων (Rénélant Attribute) του ενεργητικού και παθητικού καθώς και των εσόδων και ειδών.

Οι χρηματοοικονομικές καταστάσεις που προετοιμάζονται από τη διοίκηση των επιχειρήσεων για να διανεμηθούν στους μετόχους και στους άλλους ενδιαφερόμενους φορείς, επί του παρόντος ετοιμάζονται με βάση το ιστορικό κόστος. Το ιστορικό κόστος μετρείται με τον αριθμό των δραχμών που ανταλλάσσονται σε μια συναλλαγή κατά το χρόνο της συναλλαγής, π.χ. αγορά πρώτων υλών, αποκτήσεις παγίων στοιχείων κλπ.

Οι χρηματοοικονομικές καταστάσεις είναι το αλγεβρικό άθροισμα των διαφόρων ποσών που προκύπτουν από τις συναλλαγές. Με τη χρησιμοποίηση της γνωστής εξισώσεως της λογιστικής προκύπτουν οι πιο κάτω σχέσεις.

$$\text{Ενεργητικό (Ε)} = \text{Παθητικό (Π)} + \text{Καθαρή Θέση (Κθ)}$$

Ως Ενεργητικό ορίζεται το πιθανό οικονομικό όφελος που αποκτάται ή ελέγχεται από την επιχείρηση σαν αποτέλεσμα συναλλαγών ή γεγονότων του παρελθόντος, π.χ. μετρητά, αποθέματα υλικών ή εμπορευμάτων, μηχανήματα κ.λπ. Τα στοιχεία του Ενεργητικού ταξινομούνται συνήθως σε δύο βασικές κατηγορίες :

- α. Στα πάγια (ΠΕ) και,
- β. Στα κυκλοφοριακά (ΚΕ)

Η μαθηματική έκφραση του Ενεργητικού είναι :

$$E = \Pi E + K E$$

Η απογραφή των υλικών και των προϊόντων για πώληση είναι το άθροισμα αυτών κατά το τέλος της προηγούμενης περιόδου, συν αυτά που αποκτήθηκαν κατά την τρέχουσα περίοδο. Ο χρόνος που μεσολαβεί από την απόκτηση μέχρι την χρήση αυτών των αγαθών είναι σχετικά μικρός.

Τα Πάγια στοιχεία του ενεργητικού είναι το άθροισμα αυτών που έχουν αποκτήσει, μείον την ανάλωση (από απόσβεση και διάθεση). Ο χρόνος ζωής των παγίων στοιχείων του ενεργητικού κυμαίνεται από ένα έτος και μερικές φορές μέχρι 40 ή 50 έτη.

Ως Παθητικό ορίζεται η πιθανή μελλοντική θυσία οικονομικών ωφελειών που δημιουργούνται από τωρινές υποχρεώσεις της επιχειρήσεως να μεταφέρει στοιχεία του ενεργητικού ή να παράσχει υπηρεσίες σε άλλες επιχειρήσεις στο μέλλον σαν αποτέλεσμα συναλλαγών ή γεγονότων του παρελθόντος, π.χ. πληρωτέοι λογαριασμοί, πληρωτέα δάνεια κ.λπ. Αυτές οι υποχρεώσεις μπορεί να οφείλονται σε τρέχουσες συναλλαγές ή σε άλλες που έχουν συμβεί κατά το παρελθόν. Οι υποχρεώσεις αυτές μπορεί να πρέπει αν εξοφληθούν στο εγγύς ή στο απώτερο μέλλον. Συνεπώς το Παθητικό είναι το άθροισμα των βραχυπρόθεσμων (BY) και των μακροπρόθεσμων υποχρεώσεων (MY) και η μαθηματική απόδοση του είναι :

$$\Pi = B Y + M Y$$

Ως Καθαρή Θέση ορίζεται η απαίτηση της επιχειρήσεως στα υπόλοιπα στοιχεία του ενεργητικού που απομένουν μετά την αφαίρεση του παθητικού :

$$ΚΘ = Ε - Π$$

Η Καθαρή Θέση της επιχειρήσεως μπορεί να διακριθεί σε δύο τμήματα, στο Κεφάλαιο (Κ) και τα Κέρδη σε νέο (ΚσΝ) :

$$ΚΘ = Κ + ΚσΝ$$

Το Κεφάλαιο είναι το άθροισμα των κεφαλαίων τα οποία έχουν επενδυθεί σ' οποιαδήποτε στιγμή από την έναρξη της επιχειρήσεως. Τα Κέρδη σε νέο είναι το άθροισμα του καθαρού κέρδους από της ιδρύσεως της επιχειρήσεως μείον τα κέρδη που διανεμήθηκαν στους μετόχους και την μόνιμη κεφαλαιοποίηση του κέρδους.

Ως καθαρό Κέρδος ορίζεται η θετική διαφορά που προκύπτει από τη συσχέτιση των εσόδων (πλέον των διάφορων προσόδων και εκτάκτων κερδών) και των εξόδων (πλέον των εκτάκτων ζημιών). Αλγεβρικά το Καθαρό Κέρδος δίνεται από τη σχέση :

$$\text{Καθαρό Κέρδος} = \text{Έσοδα} + \text{Διάφορες Πρόσοδοι} + \text{Έκτακτα Κέρδη} \\ - (\text{Έξοδα} + \text{Έκτακτες Ζημιές})$$

Έξοδα είναι το άθροισμα του κόστους των πωληθέντων αγαθών και των εξόδων εκμεταλλεύσεως της επιχειρήσεως. Το κόστος των πωληθέντων αγαθών είναι το άθροισμα του κόστους των πρώτων υλών και του κόστους μετατροπής (άμεση και έμμεση) εργασία, αποσβέσεις κλπ.).

Οι αποσβέσεις των παγίων στοιχείων περιλαμβάνονται στο κόστος παραγωγής και επομένως στο κόστος πωληθέντων, εφόσον έχουν πραγματοποιηθεί πωλήσεις ή και στα έξοδα εκμεταλλεύσεως σαν μη κοστολογηθείσες.

Ενώ τα έσοδα μετρούνται με την τιμή ανταλλαγής των αγαθών που πωλήθησαν στην συγκεκριμένη περίοδο, τα έξοδα μετρούνται με τιμές ανταλλαγής διαφορετικών περιόδων όπως οι δαπάνες που περιλαμβάνονται στο κόστος των πωληθέντων (αποσβέσεις, υλικά κ.α.).

Επομένως, γίνεται αντιληπτό ότι οι χρηματοοικονομικές καταστάσεις είναι το αλγεβρικό ποσόν που προκύπτουν από τις συναλλαγές οι οποίες μετρούνται σε συγκεκριμένη τιμή ανταλλαγής τη στιγμή της συναλλαγής. Αυτοί οι υπολογισμοί κατά την προετοιμασία του ισολογισμού προϋποθέτουν τη χρήση της κλίμακας των Αναλογιών. Η κλίμακα αυτή χρησιμοποιείται επίσης και για συγκρίσεις μεταξύ ισολογισμών της ίδιας επιχειρήσεως και μεταξύ ισολογισμών διαφόρων επιχειρήσεων..

Η Λογιστική του Ιστορικού Κόστους που χρησιμοποιεί ως πρότυπο (μέτρο) μετρήσεων νομισματικές μονάδες των οποίων η αγοραστική δύναμη δεν παραμένει σταθερή στις μεταβολές των τιμών, αδυνατεί να εφαρμοστεί όχι μόνο την κλίμακα των Συντελεστών ή Αναλογιών, αλλά και οιασδήποτε άλλη κλίμακα.

Αντίθετα η Λογιστική του Γ.Ε.Τ., που είναι και αυτή επίσης ένα πληροφοριακό σύστημα που στηρίζεται στις ίδιες αρχές με αυτές της Λογιστικής του ιστορικού κόστους, χρησιμοποιεί ως πρότυπο (μέτρο) εκφράσεως της αξίας των αγαθών το «χρόνο» κατά τον οποίο γίνεται η ισοδυναμία μεταξύ χρήματος και αγαθών και υπηρεσιών. Έτσι καθιερώθηκε ως μονάδα μετρήσεως της νομισματικής μονάδας π.χ. η δραχμή του 1975, του 1980 ή άλλου έτους. Με τον τρόπο αυτό η αγοραστική δύναμη του νομίσματος μιας συγκεκριμένης χρονικής περιόδου, επιτυγχάνει την έκφραση της αξίας των στοιχείων σε ισοδύναμες νομισματικές μονάδες. Συνεπώς η νομισματική μονάδα που χρησιμοποιείται στη Λογιστική του Γ.Ε.Τ. συνδέεται άμεσα με το χρόνο και αποκαλείται νομισματική μονάδα αγοραστικής δυνάμεως δεδομένου χρόνου (του 1970, του 1980 κ.ο.κ.)-

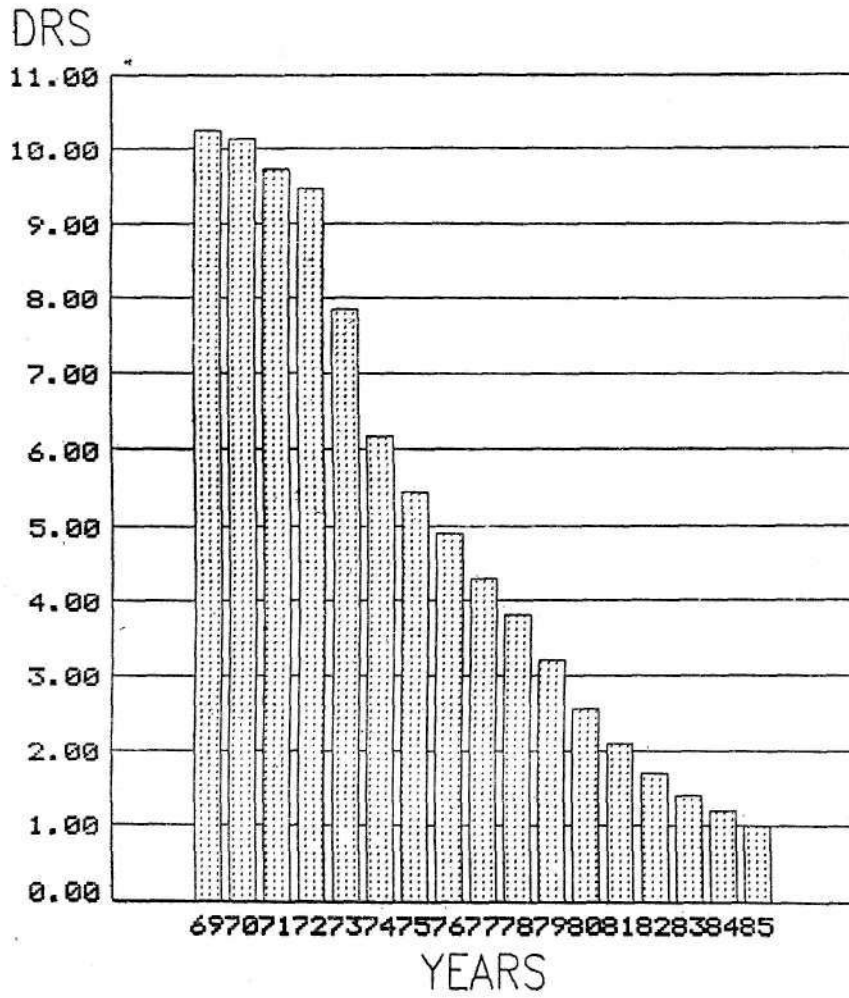
Επομένως, με τα όσα αναπτύχθηκαν στην ενότητα αυτή έγινε φανερό αφενός η σχέση της Λογιστικής με τη Θεοψία Μετρήσεως και αφετέρου η συνέπεια της Λογιστικής του Γ.Ε.Τ. με αυτή.

. ,.v



Ιστόγραμμα

Μείωση της Αγοραστικής Δυνάμεως της Δραχμής  
στην περίοδο 1969 - 1985



## ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

### A Ελληνική

Παπαναστασάτος, Αν. (1975), «Νέαι Κατευθύνσεις εις την Θεωρητικήν Θεμελίωσιν της Λογιστικής», Διδακτορική Διατριβή, Α.Β.Σ.Θ., σελ. 171 -177.

### B Ξένη

Tziri Juji (1967): *The Foundation of Accounting Measurement*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice Hall, Inc. Jones, Ralph. (1956), «Effects of Price Level Changes on Business Income, Capital and Taxes», Evanston : (American Accounting Assotiation) pp. 9 - 42.

Luce, D., Bush, R. Galanter, E. (1963), *Handbook of Mathematical Psychology*, (New York : John Wiley and Soms, Inc., p. 4.

Mann, Everett (1967), «Inflation and Accounting in Brazil», *The Journal of Accounting*, (Nov.) pp. 49-53.

Mattessich, Rich. (1964), «Accounting and Analytical Methods» R. Irvin Inc. Illinois.

Stevens, S. (1946), «On the Theory of Scale and Measurement», *Science*, 103 (Jan.-June), pp. 677 - 681

Vickery, Don. (1970), «Is Accounting A Measurement Discirline;» *The Accounting Rrview*, 45 (Oct), pp. 731-742.

Williams, J. Stanga, K. Holder, W. (1984), «Intermediate Accounting» Harcourt Brace Jovanovich, Inc.